

statement-מימרא ■
 challenge-קושיא ⚡
 question-שאלה ^
 answer-תירוץ !
 proof-ראייה ■

♦ חולקים-disputants
 ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review
 < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment
 O מעשה-story

מקרא-key:

נזיר-שלשה מינין		Talmud Navigator														
		מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ			
(ויקרא כא) להחלו - עד שעה שימות	ת"ר: [ת"ק]												■	◇	מג.	
(במדבר ו) לא יטמא להם במותם יטמא - עד שימות.	רבי:													■	◇	מג.
מאי בינייהו?														^		מג.
משמעות דורשין איכא בינייהו	רבי יוחנן:													!	◇	מג.
גוסס איכא בינייהו	ריש לקיש:													!	◇	מג.
למאן דאמר מלהחלו - אפילו גוסס														!		מג.
למ"ד במותם - עד שימות אין, גוסס לא.														!		מג.
ולמ"ד מלהחלו, הכתיב: במותם														?	◇	מג.
מיבעי ליה לכדרכי														!		מג.
במותם אינו מטמא, אבל מטמא בנגעתם ובזיבתם.	דתניא, רבי:													!	◇	מג.
ולמאן דאמר במותם, הא מיבעי ליה להאי סברא														?	◇	מג.
א"כ, לימא קרא במות, מאי במותם? שמעת מינה תרתי.														!	◇	מג.
ולמ"ד במותם, הכתיב: להחלו														?	◇	מג.
להחלו להכי הוא דאתא, במי שאינו מחולל, יצא זה שמחולל ועומד.														!	◇	מג.
ולמ"ד מלהחלו, הא מיבעי ליה להאי סברא														?	◇	מג.
א"כ, לימא קרא להחלו, מאי להחלו? שמעת מינה תרתי.														!	◇	מג.
אדם אינו מטמא אלא עד שתצא נפשו, ואפילו מגוייד, ואפילו גוסס	מיתבי:													?	◇	מג.
ולמ"ד מלהחלו, הא קתני דאינו מטמא														?		מג.
לענין טמוי עד דנפקא נפשיה, לענין אתחולי הא איתחיל.														!	◇	מג.
נקטע ראשו של אביו אינו מטמא לו, מ"ט? אמר קרא: (ויקרא כא) לאביו, בזמן שהוא שלם ולא בזמן שהוא חסר.	רב חסדא אמר רב:													■	◇	מג:
אלא מעתה, קאזיל בפקתא דערבות ופסקוה גנבי לרישיה, הכי נמי דלא ליטמא ליה	א"ל רב המנונא:													?	◇	מג.
מת מצוה קאמרת? השתא יש לומר באחריני מיחיב, באביו לא כל שכן.	אמר ליה: [רב חסדא]													!	◇	מג.
והאי מת מצוה הוא?														?		מג.
איזהו מת מצוה? כל שאין לו קוברין, קורא ואחרים עונין אותו - אין זה מת מצוה	והתניא:													?	◇	מג.
והא אית ליה ברא														?		מג.
כיון דקאזיל באורחא, כמי שאין לו קוברים דמי.														!	◇	מג.
(ויקרא כא) לה יטמא - לה הוא מטמא, ואינו מטמא לאיבריה, לפי שאינו מטמא לאבר מן החי של אביו, אבל מחזיר הוא על עצם כשעורה	מיתבי:													?	◇	מג.
מאי מחזיר הוא על עצם כשעורה? לאו למימרא, דאי מיחסר פורתא														?		מג.
לא הוה ר' יהודה היא														!		מג.
לה מיטמא ואינו מיטמא לאברי, שאינו מיטמא על אבר מן החי של אביו, אבל מיטמא הוא לאבר מן המת של אביו.	דתניא, רבי יהודה:													!	◇	מג.

<p>◆ חולקים-disputants</p> <p>◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review</p> <p>< מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment</p> <p>O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement</p> <p>⚡ קושיא-challenge</p> <p>^ שאלה-question</p> <p>! תירוץ-answer</p> <p>■ ראייה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

נזיר-שלשה מינין		Talmud Navigator												
		מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	מ
לה מיטמא ואינו מיטמא לאברים, פרט לכזית מן המת, וכזית נצל, ומלא תרווד רקב יכול לא יטמא לשדרה ולגולגולת, ולרוב בניינה ולרוב בניינה? כשהוא כתוב: (ויקרא כא) ואמרת אליהם, הוסיף לך הכתוב טומאה אחרת יכול לא יטמא לשדרה ולגולגולת, ולרוב בניינה ולרוב בניינה של אחרים? אמרת? מה אחותו מיוחדת שגופה תלוי בו, ומיטמא לשדרה ולגולגולת ולרוב בניינה ולרוב בניינה, אף כל שגופו תלוי בו, מיטמא לשדרה ולגולגולת ולרוב בניינה ולרוב בניינה.	והתניא רב כהנא בר"א בן יעקב:													מג
ההיא נמי רבי יהודה היא, ורב דאמר כי האי תנא														מד
מעשה שמת אביו של רבי יצחק בגיזוק, ובאו והודיעוהו לאחר שלש שנים, ובא ושאל את ר' יהושע בן אלישע וד' זקנים שעמו	דתניא:													מד
לאביו בזמן שהוא שלם, ולא בזמן שהוא חסר.	ואמר: ר' יהושע בן אלישע וד' זקנים שעמו													מד
שלשה מינין אסורין בנזיר: הטומאה, והתגלחת, והיוצא מן הגפן.														מג
חומר בטומאה ובתגלחת מביוצא מן הגפן, שהטומאה והתגלחת סותרין, והיוצא מן הגפן אינו סותר														מד
חומר ביוצא מן הגפן מבטומאה ובתגלחת, שהיוצא מן הגפן לא הותר מכללו, וטומאה ותגלחת הותרו מכללן, בתגלחת מצוה ובמת מצוה														מד
וחומר בטומאה מבתגלחת, שהטומאה סותרת את הכל, והייבין עליה קרבן, ותגלחת אינה סותרת אלא שלשים, ואין חייבין עליה קרבן.														מד
וטומאה לא תותר מכללה, ק"ו מ"יין: ומה יין שאינו סותר לא הותר מכללו, טומאה שסותרת אינו דין שלא תותר מכללה														מג
ת"ל: (ויקרא כא) לאביו ולאמו לא יטמא, אבל מיטמא הוא למת מצוה.														מד
ויין יותר מכללו, ק"ו מטומאה: מה טומאה שהיא סותרת הותרה מכללה, יין שאינו סותר אינו דין שיותר מכללן														מד
אמר קרא: (במדבר ו) מיין ושכר יזיר, לאסור יין מצוה כ"יין רשות.														מד
ויין יסתור את הכל, ק"ו מטומאה: מה טומאה שהותרה מכללה סותרת את הכל, יין שלא הותר מכללו לא כ"ש שישתוך														מד
אמר קרא: (במדבר ו) והימים הראשונים יפלו כי טמא נזרו, טומאה סותרת ואין היין סותר.														מד
והתגלחת תסתור את הכל, ק"ו מטומאה: ומה טומאה שלא עשו בה מטמא כמיטמא - סותרת את הכל, תגלחת שעשו בה מגלח כמתגלח - אינו דין שתסתור את הכל														מד
אמר קרא: והימים הראשונים יפלו כי טמא נזרו, טומאה סותרת את הכל, ואין תגלחת סותרת את הכל.														מד
וטומאה נעשה בה מטמא כמיטמא, ק"ו מתגלחת: ומה תגלחת שאינה סותרת אלא שלשים - עשה בה מגלח כמתגלח, טומאה שהיא סותרת את הכל - אינו דין שנעשה בה מטמא כמיטמא														מד
אמר קרא: (במדבר ו) וטמא ראש נזרו, למטמא ראש נזרו.														מד
ותגלחת לא נעשה בה מגלח כמתגלח, ק"ו מטומאה: ומה טומאה שהיא סותרת את הכל - לא עשו בה מטמא כמיטמא. תגלחת שאינה סותרת אלא שלשים יום - לא כל שכן שלא נעשה מגלח כמתגלח														מד
אמר קרא: (במדבר ו) תער לא יעבור על ראשו, קרי ביה: לא יעבור הוא ולא יעביר ליה אחר.														מד
ותגלחת לא תותר מכללה, ק"ו מ"יין: ומה יין שאינו סותר לא הותר מכללו, תגלחת שסותרת אינו דין שלא תותר מכללה														מד
אמר רחמנא: ראשו, ואמר רחמנא: זקנו.														מד
ותגלחת לא תסתור כלל, קל וחומר מ"יין: ומה יין שלא הותר מכללו אינו סותר, תגלחת שהותרה מכללה אינו דין שלא תסתור														מד
בעינן גידול שער והא ליכא.														מד

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

נזיר-שלשה מינין	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ										מה		
ויין יסתור שלשים יום, ק"ו מתגלחת: ומה תגלחת שהותרה מכללה סותרת, יין שלא הותר מכללו אינו דין שיסתור											⚡	◊	מה	
מידי הוא טעמא אלא משום גידול שער, גבי יין הא קאים שער.											!		מה	
תגלחת טומאה כיצד? היה מזה בשלישי ובשביעי, ומגלה בשביעי ומביא קרבנותיו בשמיני, ואם גילה בשמיני - מביא קרבנותיו בו ביום, דברי ר"ע	[רבי עקיבא]											■	מה	
מה בין זה למצורע?	א"ל רבי טרפון:											⚡	◊	מה
זה טהרתו תלויה בימיו, ומצורע טהרתו תלויה בתגלחתו ואינו מביא קרבן אא"כ היה מעורב שמש.	א"ל: [רבי עקיבא]											!	◊	מה
קיבלה מיניה או לא?												⚡	◊	מה
גילה בשמיני - מביא קרבנותיו בתשיעי	ת"ש, דתני הלל:											⚡	◊	מה
ואי ס"ד קיבלה מיניה, ליתי קרבנותיו בשמיני												⚡		מה
לא קשיא: הא דטבל בשביעי, הא דלא טבל בשביעי.	רבא:											!	◊	מה
אביי, אשכחתינהו לחבריה דרב נתן בר הושעיא דיתבין וקאמרין:													■	מה
טבול יום של זב כזב דמי	אלמא קסבר: [חבריה דרב נתן בר הושעיא]											⚡	■	מה
אלא מעתה, גבי נזיר טמא נמי דכתיב: (במדבר ו) יביא שתי תורים אל הכהן - אימתי הוא בא? בזמן שהוא טבל ועשה הוא בא? בזמן שטבל ועשה הערב שמש לא,	אמינא להון אנא: [אביי]											⚡	◊	מה
טמא מותר ליכנס במחנה לוייה, ולא טמא מת בלבד אלא אפי' מת עצמו שנאמר: (שמות יג) ויקח משה את עצמות יוסף עמו, מאי עמו? עמו במחיצתו, עמו במחנה לוייה	והתניא:											⚡	◊	מה
אלא, טבול יום של זב לאו כזב דמי, ואפ"ה כיון דמחוסר כפרה לא עייל. [שהרי] ואי במחנה לוייה קאי, אמאי קא קרי ליה אהל מועד? למימרא, מה התם מחוסר כפרה לא עייל, אף למחנה לוייה נמי מחוסר כפרה לא עייל.	[אביי]											⚡	■	מה
והתם מגלן?												⚡		מה
(במדבר יט) טמא יהיה - לרבות טבול יום, עוד טומאתו בו - לרבות מחוסר כפרה.	דתניא:											!	◊	מה
תגלחת הטהרה כיצד, היה מביא ג' בהמות: חטאת, עולה, ושלמים, ושחט את השלמים ומגלה עליהם, דברי רבי יהודה													■	מה
לא היה מגלה אלא על החטאת, שהחטאת קודמת בכל מקום, ואם גלה על אחת משלשתן - יצא.	רבי אלעזר:												■	מה
הביא ג' בהמות ולא פירש, הראויה לחטאת - תקרב חטאת, לעולה - תקרב עולה, לשלמים - תקרב שלמים.	רשב"ג:												■	מה
(במדבר ו) וגלה הנזיר פתח אהל מועד וגו'. בשלמים הכתוב מדבר, שנאמר: (ויקרא ג) ושחטו פתח אהל מועד	ת"ר:												■	מה
אתה אומר: בשלמים הכתוב מדבר, או אינו אלא פתח אהל מועד ממש?													⚡	מה
אמרת? אם כן, דרך בזיון הוא והרי אמרה תורה: (שמות כ) לא תעלה במעלות על מזבחי, ק"ו לדרך בזיון דברי רבי יאשיה	[רבי יאשיה]												!	מה
אינו צריך, הרי הוא אומר: (במדבר ו) ולקח את שער ראש נזרו ונתן על האש וגו', מי שאינו מחוסר אלא לקיחה ונתינה, יצא זה שהוא מחוסר לקיחה הבאה ונתינה.	רבי יצחק:												!	מה
בשלמים הכתוב מדבר, אתה אומר: בשלמים הכתוב מדבר, או אינו אלא פתח אהל מועד ממש? תלמוד לומר: ולקח את שער ראש נזרו, מקום שהיה מבשל שם היה מגלה.	איכא דאמרי, רבי יצחק												!	מה
וגלח הנזיר פתח אהל מועד - כל זמן שאין פתח אהל מועד פתוח אינו מגלה.	אבא חנן אומר משום רבי אלעזר:												■	מה
וגלח הנזיר פתח אהל מועד - ולא נזירה, שמא יתגרו בה פרחי כהונה	ר"ש שזורי:												■	מה

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story	statement-מימרא ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
מקרא-key:	

נזיר-שלשה מינין		Talmud Navigator												
		מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
לדברייך, סוטה תוכיח, דכתיב בה: (במדבר ה) והעמידה לפני ה', ולא חיישינן שמא יתגרו בה פרחי כהונה,	אמר לו:											ז		מה:
זו כוחלת ופוקסת, זו אינה כוחלת ופוקסת.	אמר להן: [ר"ש שזורי]											!	◇	מה:
היה נוטל שער ראש נזרו ומשלח תחת הדוד, ואם גילה במדינה - לא היה משלח תחת הדוד. במה דברים אמורים - בתגלחת הטהרה, אבל בתגלחת הטומאה - לא היה משלח תחת הדוד	[ת"ק]												◇	מה:
הכל משלחין תחת הדוד, חוץ מן הטמא שבמדינה בלבד.	רבי מאיר:												◇	מה:
היה נוטל שער ראש נזרו.													◇	מה:
ואח"כ נוטל את הרוטב ונותן על שער ראש נזרו, ומשלח תחת הדוד של שלמים, ואם שילח תחת הדוד של חטאת ואשם - יצא.	ת"ר:												◇	מה:
אשם בנזיר טהור מי איכא?													ז	מה:
ה"ק: ואם נזיר טמא משלח תחת הדוד של אשם - יצא.	רבא:												◇	מה:
מנה"מ?													^	מה:
אמר קרא: (במדבר ו) אשר תחת זבח השלמים, מזבחו יהא תחתיו.	רבא:												!	מה:
ואם שילח תחת הדוד של חטאת - יצא.													◇	מה:
מ"ט?													^	מה:
אמר קרא: זבח - לרבות את החטאת ואשם.													!	מה:
והא אפיקתיה להאי זבח לרוטב													ז	מה:
א"כ, לימא קרא מרוטב השלמים, מאי זבח? ש"מ: לרבות חטאת ואשם.													!	מה:
ואימא: כולה לחטאת ואשם הוא דאתא													ז	מה:
א"כ, לימא שלמים זבח, מאי זבח השלמים? שמע מינה תרתי.													!	מה:
הכל היו משלחין תחת הדוד, חוץ מטמא שגילה במדינה, מפני ששערו נקבר, דברי רבי מאיר	תנו רבנן: [רבי מאיר]												◇	מה:
טהורים - כאן וכאן היו משלחין, טמאים - כאן וכאן לא היו משלחין	רבי יהודה:												◇	מה:
הכל לא היו משלחין תחת הדוד, חוץ מן טהור שבמקדש, מפני שנעשה כמצותו.	חכמים:												◇	מה:
היה מבשל את השלמים או שולקן, הכהן נוטל את הזרוע בשלה מן האיל וחלה מצה אחת מן הסל ורקיק מצה אחת ונותן על כפי הנזיר ומניפן, ואחר כך הותר הנזיר לשתות יין ולהטמא למתים	[ת"ק]												◇	מה:
כיון שנורק עליו אחד מן הדמים, הותר הנזיר לשתות ביין ולהיטמא למתים.	רבי שמעון:												◇	מ.ו.
(במדבר ו) ואחר ישתה הנזיר יין - אחר המעשים כולן, דברי רבי אליעזר	ת"ר: [רבי אליעזר]												◇	מ.ו.
אחר מעשה יחידי.	חכמים:												◇	מ.ו.
מאי טעמייהו דרבנן?													^	מ.ו.
כתיב הכא: ואחר ישתה הנזיר יין, וכתיב התם: (במדבר ו) אחר התגלחו את נזרו, מה התם אחר מעשה יחידי, אף כאן אחר מעשה יחידי.													!	מ.ו.
אימא: עד דאיכא תרווייהו													ז	מ.ו.
אי הכי, גז"ש למה לי.													!	מ.ו.
תנופה בנזיר מעכבת.	רב:												◇	מ.ו.
אליבא דמאן?													^	מ.ו.
אילימא אליבא דרבנן													!	מ.ו.

disputants-חולקים ♦ ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ■ ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof ■
מקרא-key:	

נזיר-שלשה מינין		Talmud Navigator										
מאן דאמר		א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
תגלחת אמרי רבנן לא מעכבא, תנופה מיבעיא?								ז				מז
אלא אליבא דרבי אליעזר								!			◇	מז
פשיטא								ז				מז
אחר מעשים כולם	האמר ר"א:							ז				מז
מהו דתימא, כיון דלענין כפרה שירי מצוה היא, הכא נמי לא תעכב, קמ"ל.								!			◇	מז
ומי מעכבא?											ז	מז:
(במדבר ו) זאת תורת הנזיר - בין שיש לו כפים, בין שאין לו כפים	והתניא:										ז	◇
זאת תורת הנזיר - בין שיש לו שער, בין שאין לו שער	ואלא הא דתניא:										ז	◇
הכי נמי דלא מעכבא											ז	מז
נזיר ממורט - בש"א: אינו צריך להעביר תער על ראשו	והתניא: [בית שמאי]							♦			ז	◇
צריך להעביר תער על ראשו	בית הלל:							♦			ז	◇
מאי אינו צריך לב"ש? אינו צריך - אין לו תקנה, הא לב"ה יש לו תקנה.	ואמר רבינא:										ז	◇
והיינו דרבי פדת												מז
ב"ש ורבי אליעזר אמרו דבר אחד.	דאמר רבי פדת:											◇
מאי ר' אליעזר?											^	מז
אין לו בהן יד ורגל - אין לו טהרה עולמית, דברי רבי אליעזר	דתניא: [רבי אליעזר]							♦			!	◇
יניתנו על מקומו ויצא,	רבי שמעון:							♦			!	◇
יניח על של שמאל ויצא.	חכמים:							♦			!	◇
תנופה בנוזר מעכבת.	לישנא אחרינא אמרי לה, אמר רב:											◇
אליבא דמאן?												^
אילימא אליבא דרבי אליעזר												!
פשיטא												ז
אחר מעשים כולם	האמר רבי אליעזר:											ז
אלא אליבא דרבנן												!
השתא יש לומר תגלחת אמרי רבנן לא מעכבא, תנופה מיבעיא?												ז
ומי לא מעכבא?												ז
זאת תורת הנזיר - בין שיש לו כפים ובין שאין לו כפים	והתניא:											ז
זאת תורת הנזיר - בין שיש לו שער ובין שאין לו שער	ואלא הא דתניא:											ז
הכי נמי דמעכבא												ז
נזיר ממורט - בש"א: אינו צריך להעביר תער על ראשו	והתניא: [בית שמאי]							♦			ז	◇
צריך	בית הלל:							♦			ז	◇
מאי צריך לבית הלל? צריך ואין לו תקנה, לב"ש יש לו תקנה.	רבי אבינא:											!
ופליגא דרבי פדת.												■
גילח על הזבח ונמצא פסול - תגלחתו פסולה וזבחיו לא עלו לו												■

♦ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story מ:מקרא-key:	■ מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof
--	---

נזיר-שלשה מינין		Talmud Navigator											
מאן דאמר		א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
גילה על החטאת שלא לשמה ואח"כ הביא קרבנותיו לשמן - תגלחתו פסולה וזבחיו לא עלו לו												■	מז.
גילה על העולה או על השלמים שלא לשמן ואח"כ הביא קרבנותיו לשמן - תגלחתו פסולה וזבחיו לא עלו לו	[ת"ק]											■	מז.
אותו הזבח לא עלה לו, אבל שאר זבחים עלו.	רבי שמעון:											■	מז.
ואם גילה על שלשתן ונמצא אחד מהן כשר - תגלחתו כשרה ויביא שאר זבחים.												■	מז.
זאת אומרת, קסבר ר"ש: נזיר שגילה על שלמי נדבה - יצא מאי טעמ' דאמר קרא: (במדבר ו) ונתן על האש אשר תחת זבח השלמים, ולא כתב על שלמיו.	רב אדא בר אבהו:											◇	מז.
מי שנזרק עליו אחד מן הדמים ונטמא, רבי אליעזר אומר: סותר את הכל	[רבי אליעזר]											◇	מז.
יביא שאר קרבנותיו ויטהר.	הכמים:											◇	מז.
מעשה במרים התרמודית שנזרק עליה אחד מן הדמים, ובאו ואמרו לה על בתה שהיתה מסוכנת, והלכה ומצאה שמתה, ואמרו חכמים: תביא שאר קרבנותיה ותטהר.	אמרו לו:											○	מז.
סותר את הכל	קתני רבי אליעזר:											◇	מז.
כל אחר מלאת - שבעה סותר	והאמר רבי אליעזר:											;	מז.
מאי סותר נמי דקאמר ר' אליעזר? סותר קרבנותיו.	רב:											!	מז.
הכי נמי מסתברא												■	מז.
תביא שאר קרבנותיה ותטהר	דקתני, וחכ"א:											◇	מז.
ש"מ												■	מז.
ומעשה נמי במרים התרמודית שנזרק עליה אחד מן הדמים, ובאו והודיעוה על בתה שהיתה מסוכנת, והלכה ומצאה שמתה, ואמרו חכמים: תביא שאר קרבנותיה ותטהר,												○	מז.
ש"מ.												■	מז.
הדרך עלך שלשה מינין.												◇	מז.

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראייה-</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

נזיר-כהן גדול	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
כהן גדול ונזיר אין מיטמאין לקרוביהן, אבל מיטמאין למת מצוה.												מ
היו מהלכין בדרך ומצאו מת מצוה, רבי אליעזר אומר: יטמא כהן גדול ואל יטמא נזיר	[רבי אליעזר]											מ
יטמא נזיר ואל יטמא כהן הדיוט.	הכמים:											מ
יטמא כהן שאינו מביא קרבן על טומאתו, ואל יטמא נזיר שהוא מביא קרבן על טומאתו	אמר להם רבי אליעזר:											מ
יטמא נזיר שאין קדושתו עולם, ואל יטמא כהן שקדושתו עולם.	אמרו לו: [הכמים]											מ
בשלמא כהן גדול ונזיר, האי סבר: כהן גדול עדיף, והאי סבר: נזיר עדיף												מ
משוח בשמן המשחה ומרובה בגדים - משוח בשמן המשחה עדיף, דאילו משוח בשמן המשחה מביא פר הבא על כל המצות, ואילו מרובה בגדים אין מביא												מ
משוח שעבר ומרובה בגדים - מרובה בגדים עדיף, דמרובה בגדים עביד עבודה, ואילו משוח שעבר לאו בר עבודה הוא												מ
עבר מחמת קירוי ויבר מחמת מומו - עבר מחמת קירוי עדיף, דאילו האי חזי לעבודה למחר, ואילו עבר מחמת מומו לא חזי לעבודה.												מ
משוח מלחמה וסגן, הי מינייהו עדיף? משוח מלחמה עדיף דחזי למלחמה, או דלמא סגן עדיף דחזי לעבודה?	איבעיא להו:											מ
אין בין משוח מלחמה לסגן, אלא שאם היו מהלכין בדרך ומצאו מת מצוה - יטמא משוח מלחמה ואל יטמא הסגן.	ת"ש, דתניא:											מ
משוח מלחמה קודם לסגן	והתניא:											מ
לענין החיותו - משוח מלחמה עדיף, מאי טעמא? דתלו ביה רבים, ולענין טומאה - סגן עדיף	מר זוטרא:											מ
למה תקנו סגן לכהן גדול? שאם אירע בו פסול, הרי נכנס ומשמש תחתיו.	דתניא, רבי חנינא בן אנטיגנוס:											מ
עד כאן לא פליגי - אלא בכהן גדול ונזיר כי קא אולי בהדי הדדי, אבל חד חד לחודיה - בר איטמוי אינון.												מ
מנא הני מילי?												מ
(ויקרא כא) על כל נפשות מת לא יבא.	דת"ר:											מ
במה הכתוב מדבר?												מ
אי ברחוקים												מ
קל וחומר הוא: ומה כהן הדיוט שהוא מיטמא לקרובים - אינו מיטמא לרחוקים, כהן גדול שאינו מיטמא לקרובים - אינו דין שאינו מיטמא לרחוקים												מ
אלא בקרובים הכתוב מדבר, ולאביו הוא דאינו מיטמא, הא מיטמא הוא למת מצוה.												מ
ולאמו												מ
לגזירה שוה לכדברי												מ
גבי נזיר במותם אינו מיטמא, אבל מיטמא הוא לנגעם ולזיבתם	דתניא, רבי:											מ
ואין לי אלא בנזיר, בכהן גדול מניין?												מ
אמרת, לא יאמר אמו בכ"ג, שאין ת"ל, שהרי ק"ו היא: ומה אם במקום שכהן הדיוט מיטמא לאחיו מאביו - אין כהן גדול מיטמא לאביו, מקום שאין כהן הדיוט מיטמא לאחיו מאמו - אינו דין שאין כ"ג מיטמא לאמנו. אם זכיתה מהדיון, מה ת"ל אמו בכהן גדול?												מ
מופנה להקיש ולדון הימנו גזירה שוה, נאמר אמו בנזיר ונאמר אמו בכ"ג, מה אמו האמור בנזיר - במותם אינו מיטמא אבל מיטמא הוא לנגעם ולזיבתם, אף אמו האמור בכ"ג - במותם אינו מיטמא אבל מיטמא לנגעם ולזיבתם.												מ
אשכחן כ"ג, נזיר מגלן?												מ

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראייה-!</p>
מקרא-key:	

נזיר-כהן גדול		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
(במדבר ו) כל ימי הזירו לה' על נפש לא יבא - שומע אני אפי' נפש בהמה במשמע, כענין שנאמר: (ויקרא כד) מכה נפש בהמה? ת"ל: על נפש מת לא יבא, בנפש אדם הכתוב מדבר	דתניא: [ת"ק]											מח.
אינו צריך, הרי הוא אומר: לא יבא, בנפשות המטמאות בביאה הכתוב מדבר	רבי ישמעאל:											מח.
לאביו ולאמו אינו מיטמא אבל מיטמא הוא למת מצוה												מח.
עד שלא יאמר, יש לי בדין: ומה כ"ג שקדושתו קדושת עולם - מיטמא למת מצוה, נזיר שאין קדושתו קדושת עולם - אינו דין שמיטמא למת מצוה												מח.
לא, אם אמרת בכ"ג - שכן אינו מביא קרבן על טומאתו, תאמר בנזיר שמביא קרבן על טומאתו? הואיל ומביא קרבן על טומאתו לא יטמא למת מצוה? ת"ל: לאביו ולאמו לא יטמא, אבל מיטמא למת מצוה												מח.
או אינו מיטמא לאביו ולאמו אבל יטמא לשאר מתים?												מח.
אמרת ק"ו: ומה כהן הדיוט שמיטמא לקרובין - אינו מיטמא לשאר מתים, נזיר שאינו מיטמא לקרובין אינו דין שלא יטמא לשאר מתים, הא מה ת"ל לאביו ולאמו? לאביו ולאמו הוא דלא מיטמא, אבל מיטמא הוא למת מצוה												מח.
עד שלא יאמר, יש לי בדין: נאמרו כללות בכ"ג ונאמרו כללות בנזיר, מה כללות האמורות - בכ"ג - לאביו אינו מיטמא אבל מיטמא למת מצוה, אף כללות האמורות בנזיר - לאביו אינו מיטמא אבל מיטמא למת מצוה												מח:
או כלך לדרך זו: נאמרו כללות בכהן הדיוט ונאמרו כללות בנזיר, מה כללות האמורות בכהן הדיוט מיטמא לאביו, אף כללות האמורות בנזיר מיטמא לאביו? ת"ל: לאביו ולאמו לא יטמא, הא למת מצוה מיטמא.												מח:
הא מיבעי ליה: לומר, שאין מיטמא לאבין												מח:
אלא, לאביו - לומר שאין מיטמא לאביו	[רבי ישמעאל]											מח:
לאחיו - אינו מיטמא, הא למת מצוה מיטמא												מח:
ולאמו - לגזרה שוה לכדרכי												מח:
ולאחותו - לכדתיא												מח:
לאחותו - מה ת"ל? הרי שהלך לשחוט את פסחו ולמול את בנו, ושמע שמת לו מת, יכול יטמא? אמרת: לא יטמא, יכול לא יטמא למת מצוה? ת"ל: לאחותו, לאחותו הוא דאינו מיטמא, הא למת מצוה מיטמא.	דתניא:											מח:
נפשות - אלו הרחוקין	רבי עקיבא:											מח:
מת - אלו הקרובין												מח:
לאביו ולאמו - אינו מיטמא אבל מיטמא הוא למת מצוה												מח:
לאחיו - שאם היה כ"ג והוא נזיר, לאחיו אינו מיטמא אבל מיטמא הוא למת מצוה												מח:
לאחותו												מח:
הרי שהיה הולך לשחוט את פסחו ולמול את בנו כו'.	כדתניא:											מח:
ולרבי עקיבא, גזירה שוה דרבי מנליה?												מח:
כיון דאמר מר: אם היה כ"ג ונזיר - לאחיו אינו מיטמא אבל מיטמא הוא למת מצוה, מה לי כ"ג לחודיה, מה לי נזיר וכ"ג.	אמר לך: [רבי עקיבא]											מח:
ולרבי ישמעאל, כהן גדול והוא נזיר מנליה?												מח:
כיון דשרא רחמנא חד לאו גבי מת מצוה, מה לי חד לאו, מה לי תרין לאוין.												מח:
אחותו למה לי?												מח:
סלקא דעתך אמינא, כי שרא רחמנא למת מצוה - נזיר וכהן דאיסור לאוי הוא, אבל מילה ופסח דכרת - לא יטמא למת מצוה, קמ"ל.												מח:
ולר"ע, מכדי לא שנא כהן גדול לחודיה ולא שנא כ"ג והוא נזיר נפקא מלאחיו, לאביו ולאמו למה לי?												מ"ט.

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראייה-</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

נזיר-כהן גדול	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא												
צריכי, דאי כתב אביו, הוה אמינא היינו טעמא דלא מיטמא ליה, משום דחזקה בעלמא הוא, אבל אמו דידיעין דילידתיה ליטמא להו ואי כתב רחמנא אמו, הוה אמינא אמו לא ליטמא לה, דלאו אזיל זרעה בתרה, אבל אביו, כיון דאמר מר: (במדבר א) למשפחותם לבית אבותם - אימא ליטמא ליה, קא משמע לן.												!
ולרבי עקיבא (ויקרא כא) ועל כל נפשות מת לא יבא למה לי?												?
על כל - לאפוקי רחוקים												!
מת - לאפוקי קרובים												!
נפשות - לאפוקי רביעית דם שיצא משני מתים שמתמא באהל, שנאמר: על כל נפשות מת לא יבא.												!
על אלו טומאות הנזיר מגלח: על המת, ועל כזית מן המת, ועל כזית נצל, ועל מלא תרווד רקב, על השדרה, ועל הגולגולת, ועל אבר מן המת, ועל אבר מן החי שיש עליו בשר כראוי, ועל חצי קב עצמות, ועל חצי לוג דם, ועל מגען ועל משאן ועל אהילן, ועל עצם כשעורה על מגעו ועל משאו												
על אלו הנזיר מגלח ומוזה בשלישי ובשביעי, וסותר את הקודמין, ואינו מתחיל למנות אלא עד שיטהר ומביא את קרבנותיו.												
אחר פטירתו של רבי מאיר, אמר להן רבי יהודה לתלמידיו: אל יכנסו תלמידי רבי מאיר לכאן, מפני שקנתרנין הן, ולא ללמוד תורה הן באין אלא לקפחני בהלכות הן באין.	תנו רבנן:											
דחק סומכוס ונכנס												o
כך שנה לי רבי מאיר, על אלו טומאות הנזיר מגלח: על המת, ועל כזית מן המת.	אמר להם: [סומכוס]											
כעס רבי יהודה ואמר להן, לא כך אמרתי לכם: אל יכנסו תלמידי רבי מאיר לכאן מפני שקנתרנין הן? על כזית מן המת מגלח, על המת לא כ"ש	[רבי יהודה]											o
יאמרו: מאיר שכב, יהודה כעס, יוסי שתק, תורה מה תהא עליה?	רבי יוסי:											o
לא נצרכה, אלא למת שאין עליו כזית בשר.	רבי יוסי:											!
ועדיין יאמר: על אבר ממנו מגלח, על כולו לא כל שכן												?
אלא כדאמר רבי יוחנן:												!
לא נצרכה, אלא לנפל שלא נתקשרו אבריו בגידין	[רבי יוחנן]											!
הכא נמי בנפל שלא נתקשרו אבריו בגידין.												!
לא נצרכה, אלא לרוב בניינו ולרוב מניינו שאין בהן רובע עצמות.	רבא:											!